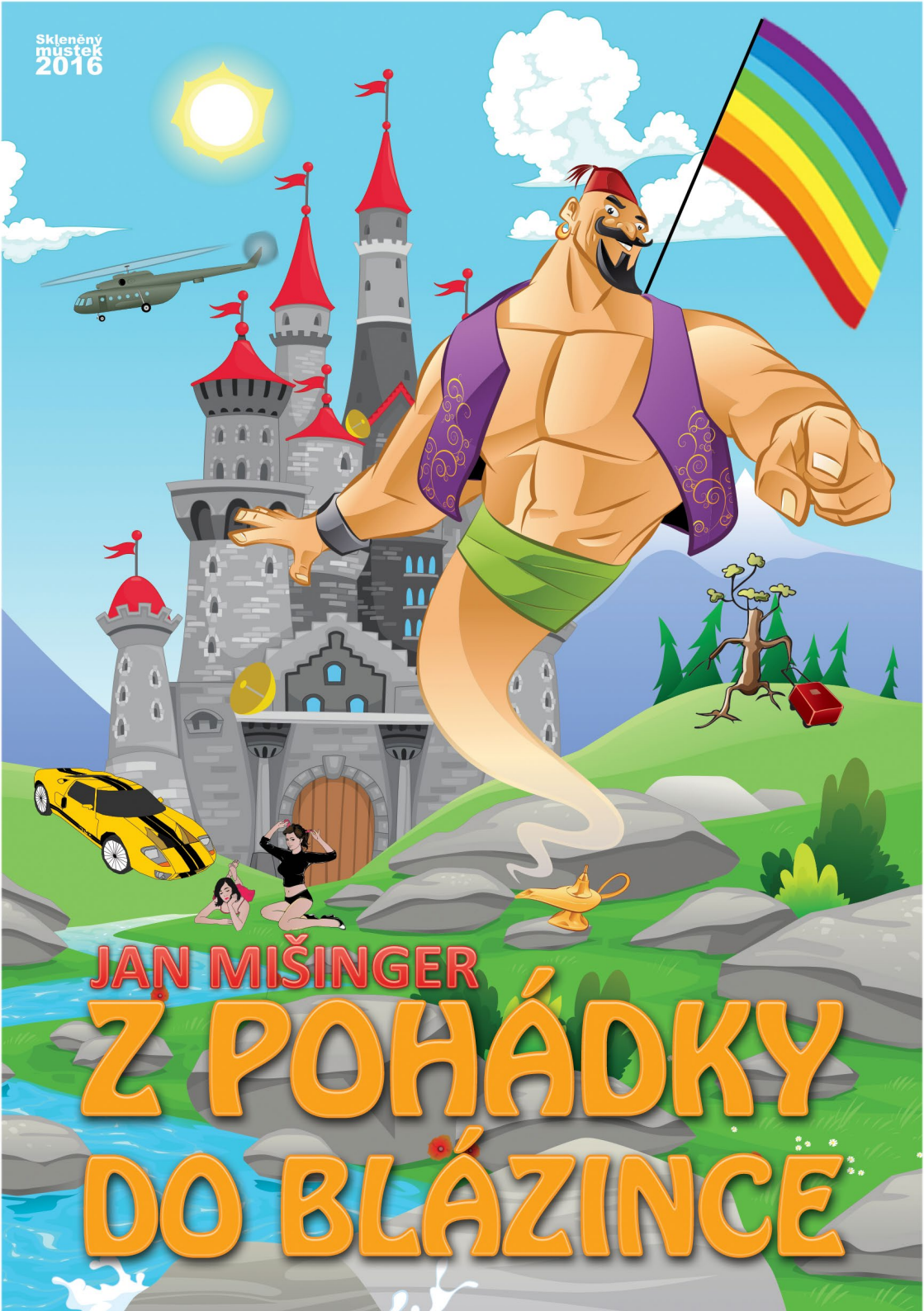

Skleněný
mústek
2016

JAN MIŠINGER
**Z POHÁDKY
DO BLÁZINCE**

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Obsah

HONZA MÁLEM KRÁLEM

JOSEF NOVÁK A 40 GANGSTERŮ

LÉTAJÍCÍ KORÁB

KOUZELNÝ DŽIN JMÉNEM HEJ

ČERTŮV ŠVAGR

HÁDAVÁ POHÁDKA

Z POHÁDKY DO BLÁZINCE

Jan Mišinger © 2015

Skleněný můstek s.r.o. © 2015

ISBN 978-80-7534-062-7

HONZA MÁLEM KRÁLEM

Byl jednou jeden hloupej Honza a ten měl své trvalé místo v životě na peci. Od narození se válel na tom jednom místě jako těsto na tažený závin a jedl buchty, které mu upekla máma. Ne vždycky byly domácí, někdy přišly na matku záchvaty lenosti větší než měl Honza, a tak buchty koupila ve vesnické večerce, kterou vedl šikovný Vietnamec Nguyen Gumgumťululum. Honza se válel na peci dobrých dvacet let, občas se obrátil a občas vykonal malou a velkou potřebu do nočníku, který nebyl ani schopen po sobě vyprázdnit; máma ho vynášela společně s odpadkovým košem. Ten vyklopila poctivě před chalupou do popelnice, ovšem nočník vylila na návsi do veřejné popelnice, což jí starosta Nevrzálek tiše toleroval. Alespoň že Honza na peci cvičil s činkou, takže jeho 150 kg šlo více do svalů než do špeků. Za poslední rok se mámě podařilo dostat Honzu z pece pouze jednou. Byl to veliký pokrok a celá vesnice si o tom dlouho povídala. To jednou máma nemohla spát a donutila Honzu, aby jí došel do lékárny pro prášky na spaní. Honza se nejprve prohlédl jestli má vůbec nohy, poté se rozhodil 2 hodiny kolem chalupy, načež pak na návsi zjistil, že jeho sádlem obrostlý mozek zapomněl název těch prášků. Ono to nějak dopadne jako meteorit, pomyslel si a vešel do lékárny U DVOU KYANIDŮ. „Máte přání?“ zabručel na něj lékárník Pind'ourek. „No,“ odpověděl Honza, „máma si přeje prášky na spaní, jednoduchý název to má a já jsem ho zapomněl. Vím jenom, že to obsahuje izoprophylbarbiturfenyl.“ „Hele, vypadni mladej, mám tady práci!“ nasral se lékárník v domnění, že si z něj Honza dělá dobrý den a nashledanou. „Počkejte!“ vykřikl Honza, „jmenuje se to nějak jako analge... anal... anál?“ Ale to už se raději klidil dveřmi ven, neb lékárník po něm mrštíł sáček s marihuanou. Několik lidí potom Honzovi venku uznale zatleskalo, když ho spatřili v terénu a někteří mu nabízeli ke koupi pantofle.

Po několika měsících Honzova dalšího vyvalování na peci došlo k neočekávané události. Jednou ráno pod chalupou o sebe štrejchly tektonické desky a vyvolalo to menší zemětřesení. Náhle Honza s údivem sledoval jak se pec pod ním rozpadá. Z vedlejší světnice přiběhla máma, které vyhopsaly z polévky všechny brambory a začala vykřikovat: „Tak chlapče - konec válání a mazej do světa!“ Honza se ještě snažil zachránit situaci tím, že navrhoval do chalupy ústřední topení, a že prý bude ležet u radiátorů. To ovšem nemělo šanci projít, protože vesnice neměla kotelnu a roury jaksi nebylo kam přivařit. Celé dva dny probíhala v chalupě bouřlivá diskuze, při které ze sebe Honza vydal tolik energie, že zhubl na 148 kg, a nakonec to usmlouval, že

do světa nemusí, ale druhý den se bude hlásit do služby na zámku u hraběte Flešky. „Ale to ti Honzo povídám,” varovala ho máma, „jestli mi tam uděláš ostudu, tak ti tak nakopu prdel, že budeš 14 dní sedět ve vzduchu!”

A tak se Honza druhý den vyvalil z chalupy a zamířil na nedaleký zámek. V kabele si s sebou nesl pouze buchty a hajzlpapír. A jak tak šel, tak svýma těžkýma nohama dělal hluboké stopy v zemi, a ještě si k tomu hvízdal jako psychicky narušený drozd. U brány zámku stál vrátný Čabajka a hned na Honzu - jak se jmenuje. Takovej pán malej, jako penis v mrazáku, co bych se mu zpovídal, pomyslel si Honza a pravil: „Jmenuju se Předevčirem.” A šel nahoru k hraběti. „Jak se jmenuješ?” otázal se hrabě Fleška. „Honza,” odpověděl tázaný tentokrát po pravdě. „Mein Gott, to není moc schön, budeme ti říkat Hans.” „Jawohl Herr Major, achtung, Panzerfaust, zurück, ich komme!” zasalutoval Honza a myslel si: Co ty tady na mě machruješ německy, ty vole, tak to si taky přihřeju boršč. Hrabě jen stěží zadržoval smích jako průjem a poslal Honzu pracovat do kuchyně. Kuchařka Šlichtová se ho samozřejmě hned ptala jak se jmenuje. „Jmenuju se Pervitin, mám ruské předky a české zadky,” zabručel Honza otráveně a rozhlížel se jestli by nebylo něco k jídlu. Ale zbytky od oběda v 8 hodin ráno? Těžko. Tak si chtěl alespoň namazat takových 6 až 7 chlebů, aby se příliš nerozjedl, ale kuchařka ho hnala nahoru do pokojů, aby se šel ukázat paní hraběnce. „Ha, náš nový lokaj,” povídá hraběnka, „jakpak mu říkají?” „Říkají mně Hans a jmenuju se Lubomír Štrougal!” odsekl Honza vztekle, že musí pořád povídat jak se jmenuje. Ukázkový cvok, pomyslela si hraběnka a šla si do pokoje nahodit na obličej plet'ovou posmrtnou masku. Vtom se na chodbě objevila hraběcí dcera Venuše, šestnáctiletá rozmazlená potvora a hned na Honzu: „Chci z kuchyně polívku!” „Já jsem Polívka, ale můžeš mi říkat Buřt,” zavlnil se Honza jako kulturista, protože se chtěl před Venuší předvést jako nový model tanku. Na mou věru, tu holku bych hned ohnul přes zábradlí, myslil si Honza když odnášel polívku. Jenomže během válení na peci mu nikdo nevysvětlil, jak se to dělá. V této fázi pohádky je tedy Honza nezkušený tlustý chlap. Ve snaze nabýt nějaké sexuální zkušenosti, šoural se Honza večer po práci skrze několik pokojů do svého schválně tak, aby musel projít přes Venušin. Než se však stačil připlížit k její posteli, zakopl o špatně zavřený šuplík u komody a udělal rámus jako bezdomovec třískající o půlnoci klackem do popelnice, chtěje vyloudit melodii z filmu TENKRÁT NA ZÁPADĚ. Venuše se rychle probírala, namířila na Honzu kužel světla z baterky a začala ječet: „Mámo, mámo, Buřt!” „Snad bys ještě v noci nežrala uzeninu!” ozvala se rozčileně hraběnka z vedlejšího pokoje. „Ten nový sluha je tady a chce mě znásilnit!” hulákala Venuše, zatímco Honza se plížil z pokoje ven a málem si vyrazil

zuby o barokní křeslo. „Honem vstávej!” lomcovala hraběnka s hrabětem. „Štrougal je u dcery!” „Do toho se nemůžu míchat, to je vysoká politika; já ho vyhodím a komunisti mi zkonfiskují zámek,” vymlouval se hrabě a otáčel se na druhý bok jako kus uzeného. „Ale to není tamten Štrougal, to je ten náš nový sluha!” syčela hraběnka a šťouchala hraběte pěstí do prdele. „Ten se jmenuje Hans a ne Štrougal... co - ten leze za Venuší?!” Hrabě najednou vyskočil z postele jak nadopovaná spermie, sebral se zdi bič a běžel do Venušina pokoje. Honza už tam dávno nebyl, vzal to zkratkou přes kuchyň, popadl svoji kabelu a ven ze zámku. Hrabě se přesto za ním rozběhl, ale pod schody zakopl o ležící kuchařku Šlichtovou. „Co se tady válíš, kdo tě porazil?” hulákal na ni. „Pervitin, milostpane,” odpověděla kuchařka. „Ona se k tomu klidně přizná!” hudoval hrabě. „Potom si promluvíme, to by tak hrálo mít kuchyň plnou narkomanů a místo prášku do pečiva kokain, že ano?” A hrabě běžel dál, jenomže Honza byl v nedohlednu. „Neběžel tudy náš nový sluha?” tázal se vrátného Čabajky. „Předevčírem?” ptal se vrátný. „Idiote, předevčírem tady vůbec nebyl,” chytal se hrabě za hlavu, že si snad vrátný z něho dělá blázny. Teprve po dlouhém vyptávání přišel všemu na kloub a nakonec se tomu zasmál, až se málem pochcal.

Honza přiběhl časně ráno domů celý říčný a zhubl z toho asi 10 kg, takže vážil 138 kg. „To už jdeš ze služby?” vyzvíдалa máma. „No, měl jsem trochu smůlu, chtěl jsem si poprvé v životě šáhnout na holku a ta jejich Venuše začala pištět jako konvice v bodu varu, tak jsem musel utíkat, aby mě hrabě nezmlátil,” vysvětloval Honza a utíral si čelo, které měl mokré jako poplivaný chodník. „Bože, ty jsi dřevo dubový,” spráskla máma ruce. „Tak to uděláme jinak. Já dneska upeču buchty, narveš si jich plnou kabelu a zítra půjdeš do světa. Námitky se zamítají.” A bylo vymalováno jako u sousedů, když pan Dvořák šlápl v papučích do kýble s barvou a postříkal stěny se vzácnými obrazy. Honza poznal, že tentokrát to asi neusmlouvá jako ožralý trhovec a šel se na to pořádně vyspat.

Tu noc měl Honza velice neklidné spaní, tížila ho noční můra co váží víc než pět vyžraných ministrů. Zdálo se mu, že nastoupil do služby v Orientu u Velkého Vezíra a ten mu poručil, aby mu z létajícího koberece vybral všechny drobky ručně jako Popelka. Vtom se mu tam do toho namontovala nějaká aktivní uklízečka s nosem placatým jak hrob neznámého vojína a než jí stačil někdo vysvětlit bezpečnost práce, tak hupsla na koberec a během několika vteřin uletěla i s vysavačem někam do prdele. Vtom chytil Velký Vezír Honzu za límec a hulákal: „Jak se jmenuješ? Jméno! Adresu! Dělej! Pro koho pracuješ? Vstávej!” To už se Honza naštěstí probudil, protože s ním ve skutečnosti lomcovala máma, aby vstal a už vypadl do světa. Tak Honza vstal

z pece, kterou tam měl na zemi prozatím jenom nakreslenou a vyrazil s kabelou plnou buchet do světa. Protože byl líný, zamířil na východ k polským hranicím, kde jen asi hodinu cesty nacházelo se sousední království. Po cestě potkal u lesa nějakého stařečka, co tam seděl na pařezu jak důchodce na předkremační procházce. „Jsem pohádkový dědek, Honzo,” ozval se stařec, „a když se se mnou rozdělíš o buchty, poradím ti jak během týdne shodíš 40 kg.” To bych měl ideální váhu těsně pod metrák, pomyslel si Honza a v dobré víře nasypal několik buchet dědkovi do klína. „Tak jaký je recept na rychlé zhubnutí?” Dědek do sebe naházal buchty a povídá: „Nežer!” A než mu mohl Honza dát pěstí, proměnil se v žízalu a zavrtil se do země. Honza v tom místě chvíli vztekle dupal, až úplně zdevastoval úrodnou půdu, ale kdoví kde byl pohádkovému dědkovi konec. Po této nepříjemné příhodě Honza raději spořádal všechny své zbylé buchty, aby už cestou nemusel nikomu nic dávat. Pak přešel devatero cest a těsně před hranicemi sousedního království potkal nějakou babku co nesla z lesa košík hub, ale dobrá polovina z nich vypadala podezřele. „Pozor, babičko, máte to tam samou muchomůrku,” ukazoval Honza prstem, ale babka jenom mávla rukou a zabručela: „Bez obav, panáčku, já to jíst nebudu, to je pro souseda co nás včera vytopil.” No, tak to byla taková příhoda, nevím jestli pro zasmání, ale hlavně tento černý humor už nastínil věci budoucí kde si černé barvy užijeme až dost. Za pět minut Honza totiž na kopci spatřil zámek Ratibořice a před sebou bránu královského města. Vešel tedy dovnitř a co nevidí: Všude vlají černé prapory, čůrací panáček uprostřed kašny stříká nějakou kolomaz nebo co a nad řeznickým krámkem visí nápis DNES POUZE ČERNÁ TLAČENKA. Honza se podivil jako pyrotechnik, kterému vybuchl termín výplaty a šel do hospody na oběd. Bylo evidentní, že název hospody U ČERNÉHO VOLA je narychlo namalovaný, vždyť byl ještě cítit barvou jak štetka uprostřed party číchačů ředidla. Uvnitř hospody Honzu zarazilo, že i ubrusy na stolech jsou černé. Sotva se posadil na černou židli, přišel hostinský Meruňka a řekl: „Vidím, že nejste zdejší, jinak byste přišel ve smutečním kvádru. Mám bohužel od našeho pana krále příkaz točit pouze černé pivo a kofolu, k jídlu vám můžu nabídnout spálené buchty.” A když viděl, že Honza se dívá jak proutkař, kterému se ohnul klacek směrem k nádraží, začal vysvětlovat: „On se nám tu před týdnem v dobrošovské pevnosti usadil tříhlavý drak. Zřejmě přiletěl z Polska a ilegálně se dostal přes státní hranici. Naš pan král Kaktus I. od něho obdržel telegram, že každý den musí dostat k obědu jednu pannu, jinak že mu jediným kýchnutím podpálí zámek a ten pak bude vesele hořet jako benzínem nacucaný Jan Hus. Pochopitelně, že naše panstvo se snažilo zabránit ztrátám na životech a chtělo draka oklamat. Tak mu první den poslali k obědu krejčovskou pannu,

druhý den nafukovací, třetí den gumovou Andulu z kurzů první pomoci a drak se vám nakonec tak nasral, že z něj dělají blbce, že čtvrtý den když mu poslali figurínu z obchodáku, vzlétl s ní nad zámek a hodil ji dolů na nádvoří, kde rozbil Stoleček prostří se. Pak poslal králi další telegram kde mu dal ultimátum, že do tří dnů musí dostat k obědu princeznu Viktorku. Král proto vyhlásil smutek a všechno se muselo předělat na černo. Potom slíbil tomu, kdo draka zabije, princeznu Viktorku za ženu a k tomu svoje rybářské pruty. Koukám, že jste pěkný řízek, mohl byste zkusit s drakem bojovat. Ultimátum vyprší zítra v poledne.” „A to tady pro takové případy nemáte zásahovou jednotku?” divil se Honza. „No,” opáčil hostinský, „včera se o boj s drakem pokusila vojenská posádka z Náchoda, ale neuspěli, poněvadž to byli samí lampasáci.” „Dobrá, tak mi přineste tři spálené buchty a pivo, a já si to rozmyslím,” povídá Honza. Hostinský Meruňka napsal Honzovi účet černou tužkou a šel uchopit svýma špinavýma černýma rukama jeden čistý půlitr.

Po obědě se Honza rozhodl, že to s tím drakem zkusí. Hostinský mu popřál šťastné pořízení, zamával mu černým kapesníkem, ale zapomněl ho zkasírovat, na což přišel až večer, když mu tržba nehrála jako rozšlapaný trombón. Honza cestou na zámek Ratibořice minul několik zajímavých oznámení, například že večer tu účinkuje Černé divadlo, v kině běží film ČERNÝ TULIPÁN, a že pohřebáci a Cikáni mají ve frontě přednost. A přišel k zámecké bráně. Tam stál zbrojnoš Hemr a hned na Honzu spustil: „Stát! Kampak? Doklady!” „Já jsem hloupej Honza a přišel jsem bojovat s drakem,” vysvětloval Honza a strkal svůj tlustý pupek do dvířek v bráně. „Moment,” volal zbrojnoš, „ke králi tě můžu pustit až mi zodpovíš kontrolní otázku. Jakou rychlostí létá nenaložená vlašťovka?” „Myslíš evropskou nebo africkou?” povídá Honza. „To nevím,” zrozpačitěl zbrojnoš. „No vidíš, nevíš nic, tak nazdar.” A Honza proklouzl do zámku a ani nemusel ukazovat občanku. Nejprve se dostal do předsálí a tam na něj ze dvou stran zíraly namontované kamery. Honza byl takový hračička, tak vylezl na židli a zkoumal jestli jsou objektivy kamer nastaveny správným směrem. Mezitím na druhé straně u monitorů seděl král Kaktus I. a najednou se mu na obrazovce začaly střídát záběry v zajímavém pořadí: Honzova ruka - Honzův nos - koberec - dveře - Honzova bota - strop. Když se asi minutu nic nedělo, rozčilil se král proč má čumět za drahé peníze do stropu a šel zjistit co se děje. Otevřel dveře do předsálí a zakopl přímo o židli, na které stál Honza. Ten žuchl na zem jako pytel hoven a král přistál hned vedle jako tryskáč s vyjebaným autopi- lotem. Takhle jsem si to představování nepředstavoval, pomyslel si Honza, pomohl králi na nohy a pravil: „Já jsem hloupej Honza a přišel jsem bojovat s drakem.” „Moment,” nato král, vylezl na židli a asi půl hodiny nastavoval

kameru. „To je pohodička, co,” volal na něj Honza, „drak vám zatím sežere princeznu, to vám nevadí?” Vtom vešla do místnosti princezna Viktorka, teda krásy moc nepobrala, možná byla o to chytřejší, ale každopádně měla obličej jako kdyby s ním lehce narazila do paneláku. Bohužel ale zase nebyla natolik ošklivá, aby ji drak odmítl sežrat. „Táto, vykašli se na kameru, stejně ti sem kdekdo vleze, neztrácejme čas,” tahala princezna krále dolů se židle. Král nakonec usoudil, že drak je priorit, přestal si hrát s kamerou a pozval Honzu na čaj, aby mu dal instrukce na zítřejší den D. (D jako drak). Ta princezna nic moc, pomyslel si Honza, ale ty kozy by stály za to. Mezitím lokaj Kačaba nalil všem černý čaj a pak zůstal stát v pozadí jako mizerný placený komparzista. „Vaše veličenstvo, já bych měl na draka perfektní plán, dneska mi to docela i myslí,” chlubil se Honza. „To vidím jak ti to pálí,” pokyvoval král hlavou, „sypeš si do čaje sůl.” Honza zčerven, jako třetina francouzské vlajky a tiše pravil: „No a jak to teda bude zítra probíhat?” Král rozložil na stole papír kde měl načrtnutý plán, kterému ani on sám nerozuměl a začal vykládat: „Drak chce princeznu do 12 hodin, takže akci spustíme v 11:00. Princeznu oblékneme do černého spodního prádla a černé džínové soupravy. Náš kočí Stoklasa ji služební černou Tatrou 613 odveze k dobrošovské pevnosti. Tobě půjčím svého Trabanta, se kterým jezdím jenom na ryby a vyrazíš za Tatrou o pět minut později. Hlavně ho zaparkuj v dostatečné vzdálenosti od pevnosti, nerad bych aby mi ho drak spálil. Další průběh akce už je na tobě. Ale jestli drak princeznu sežere a ty to přežiješ, vyhni se mému království obloukem, sic tě dám popravit pro neschopnost jako jsem to již učinil s mým daňovým poradcem.”

Odpoledne strávil Honza ve společnosti princezny Viktor, která si chtěla házet míčem, ale když ji Honza schválně několikrát trefil do toho jejího rozplácělého ksichtu, přešla ji chuť a šla si vyšívat kosočtverce na ubrus. Asi mám moc velkou ránu, pomyslel si Honza a šel ke stolu, že prý rychle napíše básničku o tom jak bravurně zabil draka. Když však po hodině usilovného přemýšlení vyplodil pouze rozvečivovací rým - Hamlet, Hamlet, Hamlet, do buřtů byl namlet - nechal toho a šel s králem na exkurzi po zámku. „Hlavně si nasad' návleky,” upozorňoval ho král, „máš bagančata jak Rudá armáda. A říkám ti na férovku - jestli draka zabiješ, tak ti stejně nemůžu dát Viktoru za ženu, seš moc chudej. Dole ve městě si můžeš vybrat nějakou jinou holku. Do postele jsou tam všechny dobrý.” Po exkurzi, kdy už se venku setmelo, ukázal lokaj Kačaba Honzovi jeho pokoj a všichni šli spát poměrně brzo, neboť král Kaktus I. do dneška nebyl schopen zařídit, aby na zámku byla televize. Přitom stačilo využít monitor od kamer. Ale to už je jiná pohádka.

Honza se rozvalil v přidělené komnatě na posteli, ale nevěděl jak se má uvelebit. Přece jenom doma na peci to bylo něco jiného. Tady na něho z jedné strany pokoje soška andělíčka vystrkovala prdel a na druhém konci pokoje zase čuměla z obrazu podobizna ošklivého rytíře Kundašika, který se proslavil tím, že dokázal projít zdi, ale dva dny to po něm zazdívali. To Honza ještě netušil, že princezna Viktorka je nymfomanka. Přes den by si normálně házela míčem jakoby nic, ale v noci do ní vstupoval erotický démon. Krátce po 22. hodině si chtěla princezna zažít pohádku pro dospělé, takže vlezla k Honzovi nejprve do komnaty a vzápětí do postele. Honza, který ještě nespal, rychle rozsvítil lampičku na rokokovém nočním stolku a snažil se princezně naznačit... nebo spíš rozbalit natvrdo, že mu stále chybí sexuální zkušenosti. „To ty říkáš jenom tak, že jo, a to mě právě vzrušuje!” zvolala princezna Viktorka a sápal se svými něžnými chapadly Honzovi po jeho kytičkovaných slipech. Honza nevrle zasyčel a snažil se proplížit někam pryč. Na princezně ho přitahovaly akorát její kozy a to zatím nestačilo. „Dnešní večer může být našim posledním,” prohlásila princezna, stáhla Honzovi slipy a chytila ho za péro. Chvilku se tak oba nemotorně potáceli po komnatě, pak se Honza pokusil o útěk a otevřel dveře do chodby. To nepomohlo, akorát ho princezna tahala po chodbě. „Sakra práce, ty fakt neumíš šukat!” pištěla princezna a pustila Honzův neposlušný penis, takže Honza upadl hlavou na brnění v rohu chodby, ale nebojte se, milé děti, nic se mu nestalo. „Vrať mi slipy a hodinky!” hulákal Honza na princeznu a rušil noční klid. „Držte tam huby, tady se spí!” volal král Kaktus I., který měl komnatu zřejmě někde poblíž. Princezna strčila Honzu zpátky do jeho komnaty a hodila za ním jeho prádlo i s hodinkami, které stačil Honza v letu zachytit, aby se nerozbily. A zase bylo vymalováno jako u Dvořáků.

Časně ráno začal král osobně bušit Honzovi na dveře a volal: „Vstávej, tlustoprde! Snídaně!” A honem běžel ještě do kuchyně upozornit kuchaře Huhlu ať Honzovi nedává moc velkou porci, neboť prý nejsme dojná kráva. Pozdě. Snídaně již byla připravená a Honza seděl u stolu, protože už byl dávno vzhůru - v tom středověkém pelechu nemohl pořádně spát, prostě mu chyběla pec, no. Takže Honza snědl 8 housek, 12 vajec, 6 sendvičů a vypil 3 litry čaje. „Dost, nebudu se přezírat,” utrousil dosti nemístně, protože král byl zralý na vybuchnutí jak námořní mina s nadržným tykadélkem. Ale ovládl se když si uvědomil, že Honza má před sebou den těžký jako šutr v těstíčku. Princezna se tvářila jako kdyby se včera večer vůbec nic nestalo, zřejmě byla naladěná na denní frekvenci, kdy její choutky ustupují do pozadí. Když to vypadalo, že Honza již o další jídlo nejeví zájem, dal mu král pokyn, aby si šel vybrat na draka zbraň. „Já chci sekeru,” prohlásil Honza sebevědomě,

když s králem vešel do skladu. „Na draka se sekerou,” chytal se král za hlavu, „to si chlapče mávneš asi tak dvakrát, než tě drak zpopelní.” „To je můj problém,” odpověděl Honza a hrnul se mezi regály. Vtom se odkudsi zezadu vynořil kat Pikous a podával Honzovi sekeru. „A kde máš výdejku materiálu?” rozčílil se král. „Asi ti sem pošlu hospodářskou kontrolu!” „To je dobrý, veličenstvo-šéfe,” mávl rukou kat, dáme sekeru do odpisů předmětů postupné spotřeby v používání, a kdyby náhodou přišla revize shora, tak necháme sklad vyhořet; jsme dobře pojištěni.” Král jenom něco zabručel jako čmelák, který omylem proletěl skrz rýžový nákyp, a vtiskl Honzovi do ruky ještě stříbrný zapalovač s nápisem VÍCKRÁT SI NEŠKRTNEŠ. „Pozornost podniku,” okomentoval to a šel Honzovi ukázat svého Trabanta. „Musíš řídit s citem,” poučoval Honzu, „moc nebrzdí nebo ti popraskají trubky. Moc netoč volantem nebo ti upadne kolo. Nemlat' dveřma nebo se vysype sklo. A hlavně - nepřidávej moc plyn nebo se převrátíš.” A neprd' do sedačky nebo se vznítí palivo, pomyslel si Honza otráveně, uložil sekeru do zavazadlového prostoru, sedl si do Trabanta, načež zjistil že ten svůj pupek má až na volantu a musí si posunout sedačku hodně dozadu. A reálně hrozilo, že bude muset vyhodit přední sedadlo a sednout si rovnou na zadní.

Přesně v 11 hodin nastoupila princezna Viktorka celá v černém do černé Tatry 613, sedla si na zadní sedadlo, kočí Stoklasa nahodil motor a VŽU-MMM... zmizel v prachu. „Ježišmarjá, to je pitomec!” vykřikl král. „Říkal jsem mu, že má jet pohřebním tempem. Honzo, okamžitě jed' za ním, těch pět minut odstupu už si nemůžeme dovolit. Ale s citem nebo ti upadnou dveře.” Král Honzovi ještě zamával zmačkaným posmrkaným kapesníkem a šel se odreagovat čtením humoristického románu JÁ VÁM KÁLÍM NA OCEL.

Sotva Honza ujel asi kilometr, začal litovat toho, že ráno vypil ty 3 litry čaje. Močový měchýř se rázně hlásil o slovo jako zkorumpovaný poslanec a Honzovi nezbylo než si honem odskočit do křoví, čímž ztratil další cenné minuty k záchraně princezny. Navíc si ve spěchu nevšiml, že vedle křoví se na sluníčku vyhřívá kocour Mikeš a pochal mu hlavu. „Promiň, to je jenom čaj,” omlouval se trapně, protože dobře věděl, že Mikeš mluví lidskou řečí a může Honzu pěkně zjebat. Však také za ním vymňoukával nějaké vulgarismy, ale to už Honza neslyšel, protože utíkal k autu. Ve snaze dohnat zpoždění vyrazil z Trabanta stokilometrovou rychlost, až úplně ohnul ručičku tachometru. Takhle se přiřítíl do Náchoda, povalil popelnici u domu sedláka Slinivky a přešel slepici panímámě Prd'ařové. Viděl to dopravní policista praporčík Mišunk a chtěl vysílačkou přivolat na Honzu posilu, ale jak v rozčilení tahal z vysílačky anténu, tak si s ní vypíchl oko, upadl do bezvědomí a upadl.

Z Náchoda do Dobrošova je to pět kilometrů a Honza královo auto vůbec nešetřil. Než dorazil k pevnosti, upadly mu dva disky u kol, ztratil dveře u spolujezdce a pravé boční zrcátko viselo dolů jako nalitý netopýr. Před pevností Honza zjistil, že kočí Stoklasa nechal Tatru stát asi 50 metrů od pevnosti a zbaběle se šel schovat za skálu. Nebo možná že se tam šel vyčůrat a už tam raději zůstal, to je druhá varianta. „Princezno, zalezte pod sedadlo!” volal Honza a šel si z kufru vzít sekeru, protože drak už byl napůl vylezlý z pevnosti. Jenže ouha - u kufru se zasekl zámek. Ale Honza si poradil. Karatistickým úderem prorazil karosérii Trabanta, jen ten tvrzený papír zachrastil. Vzniklou dírou už nebyl problém sekeru protáhnout. Zatím se drak vysoukal z pevnosti celý a z huby mu šlehaly plameny jak z pečené kachny, na kterou blbý kuchař nedal pozor. No počkej, hajzle, pomyslel si Honza a nastartoval Trabanta. Namířil auto drakovi mezi nohy, rozjel to naplno a vyskočil z auta. Drak trojhlasně zaúpěl zasažen v místech, kde to nebolí snad jenom Golema, vychrlil horkou páru, takže z Trabanta zbyl jenom stín. Honza využil toho, že se drak potřebuje jaksi stabilizovat, sehnul se, rozběhl se a proběhl drakovi přímo mezi nohama. Po ocase mu vyběhl na hřbet a zaťal mu silou svých 138 kg sekeru přímo do krční páteře. Drak zachroptěl a jedna hlava po druhé mu klesly k zemi. Pak ještě chvíli chroptěl jako důchodce vyznávající lásku ježibabě, a za minutu a sedm vteřin bylo po něm. „Vidíte, princezno?” chlubil se Honza. „Princ Bajaja je proti mně normální sráč, ten sekal drakovi hlavy jednu po druhé a ještě navíc ho ta jedna zranila.” Honza vytáhl princeznu z Tatry, nenápadně jí přitom šáhl na kozy, aby měl dvojitý dobrý pocit z vykonané práce a poslal jí za kočím, ať ho vyzvednou u vchodu do pevnosti, že prý ho bitva s drakem zmohla. Když princezna odešla, šel Honza k drakovi a vyrval mu z hlav jazyky, aby měl trofej. Pak se spokojeně natáhl, že si dá šlofika, protože kdoví kam až ten kočí Stoklasa zalezl, a jistě bude chvíli trvat než se odváží přijít. Události však nabraly jiný směr jako parník, do kterého vodník začal mlátit basebalovou pálkou. Kočí Stoklasa se ukázal jako bezcharakterní zmetek, když suše oznámil princezně: „Pro Honzu nepojedeme, nesnesu aby byl někdo lepší než já. Pojedeme na zámek a řekněš králi, že draka jsem zabil já. Pak se s tebou ožením, stanu se králem a zavedu daň z blbosti. Jestli mě neposlechněš, tak tě zabiju a znásilním. Vlastně obráceně. A králi řeknu, že tě drak sežral i s Honzou. Tak si vyber, máš dvě varianty, jednu lepší než druhou, hehehe.” Co měla princezna dělat. Jedinou nadějí pro ni bylo to, že české pohádky většinou dobře dopadnou. Ne jako ty orientální sračky, kde se na závěr všichni svatebčané utopí v rašeliništi nebo kde statečný princ Ahmed zabije chobotnici a náhle zemře na infarkt. Ale to jsem odbočil, zkrátka kočí dostal co chtěl. Ale Honza, ten byl pro něho nebezpeč-

ný svědek. Proto kočí nastartoval Tatru, rozjel se k pevnosti a spícího Honzu bestialně přejel. „Promiň, kamaráde, jsi překážka silničního provozu,” vtipkoval ještě, a aby dílo zkázy dokončil, zařadil zpátečku a Honzu přejel ještě jednou. Spokojen s tím, že mu potom nenahmatal puls, vylezl na draka, vytáhl z něj sekeru a odsekal drakovi hlavy, aby měl pro krále důkaz. Sekeru tím úplně ztupil, tak ji potom zahodil do Polska. Hlavy naložil do prostorného zavazadlového prostoru Tatry a odjel s princeznou ke králi. Předpokládal, že až Honzu někdo najde, bude si myslet, že ho přejel drak. Ale pozor - kočí Stoklasa nemohl vědět jednu důležitou věc: Přes Honzovu vrstvu sádla není slyšet puls, a ta také zmírnila tlak pneumatik, takže to Honza přežil. Když se odpoledne probudil a uviděl na svém těle stopy po pneumatikách a k tomu bezhlavého draka, rozsvítilo se mu v makovici jak v činžáku na chodbě, kde hlučná návštěva nabourala ve tmě hlavou do zábradlí. Tak pokrčil rameny nad svým neúspěchem a rozhodl se, že se vrátí k mámě, a třeba někde cestou sežene novou pec. Ovšem nevěděl, že kočí Stoklasa sice dostal od krále svolení vzít si princeznu Viktoru za manželku, ale ta si vyprosila odklad svatebního obřadu o rok a den. Kočí nic nenamítal, tak si byl jistý že už Honza princezně nepomůže. Král byl spokojený, protože věděl, že kočí mu nasazoval parohy když byl ženatý, tak ať si je teď někdo nasadí jemu. Dračí hlavy nechal vystavit v loveckém salónku, kde měl i jiné trofeje; většinu z nich vyhrál v kartách nad známým cestovatelem Emilem Holubem.

Honza pec sice nesehnal a musel zase spát na té nakreslené, ale nepovedená dračí mise ho donutila jezdit do města na školení, a to především k doktoru Plzákovi se sexuálně vzdělávat, aby se mu už nemohlo stát, že by mu nemohl stát. Máma Honzu sice přesvědčovala, aby si k tomu přidal ještě lekce angličtiny, protože prý - kolik řečí umíš, tolikrát se vykecáváš, ale s tím Honza brzy praštil, neboť ho nebavilo překládat debilní věty typu - můj otec pracuje jako přídržtaška, moje matka je mo-je sestra, můj švagr vůbec nepatří do rodiny, jak se dostanu na nádraží? Nevím.

Uplynul jeden rok. Honza úspěšně dokončil školení u doktora Plzáka a byl nabitý teorií k prasknutí. Zbývalo ověřit si své znalosti v praxi. A tu ho napadlo se znovu vydat do království Kaktusa I. a kočímu Stoklasovi tam pěkně nasadit parohy za to co mu provedl. Myslel si, že princezna je dávno za něho provdaná. A to se pěkně mýlil jako učitel, který vykládal žákům, že Lenin vynalezl žárovku a měl to prý moc těžké s tou páskou přes oko. Honza tedy znovu přišel do královského města a jaká to proměna: Všude visí barevné vlajky, čůrací panáček stříká do kašny nějakou bílou sračku a nad řeznickým krámkem visí nápis DNES ZELENÝ SALÁM. Tak Honza šel zase do té hospody, ale ta už se nejmenovala U ČERNÉHO VOLA, nýbrž U BÍLÉ

KRYSY. Ubrusy na stolech už nebyly černé, byly krásně bílé a flekaté. Když se objevil hostinský Meruňka, Honza hned chtěl vědět co to všechno znamená. Hostinský Honzu nepoznal a tak mu začal vyprávět jak kočí Stoklasa zabil draka a tak dále. Honza si zacpal uši, protože nemohl poslouchat takovou lež prolhanou a běžel rovnou na zámek Ratibořice, aby uvedl věci na pravou míru. Cestou zase minul zajímavá oznámení - prý že bílé pláště mají ve frontě přednost a v kině běží film CIKÁNI JDOU DO NEBE, AŽ JDOU TŘEBA DO PRDELE. Když přišel Honza k zámku, zase tam stál zbrojnoš Hemr a ten na rozdíl od hostinského Honzu poznal a vykřikl: „Ha, to seš ty co sis minule dělal srandu z mojí kontrolní otázky!“ „Musím ke králi Kaktusovi I. nebo se stane neštěstí!“ volal Honza a cpal se do brány. Zbrojnoš mu zastoupil cestu a povídá: „Musím dodržovat úřední postupy. Dám ti jinou kontrolní otázku a když ji uhodneš, pustím tě ke králi. Kolik dnů uplynulo od stvoření světa?“ „Sedm,“ odpověděl Honza bez váhání, „pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota a neděle...“ a už při posledním slově povalil překvapeného zbrojnoše do kytíček a zmizel v zámku. Zbrojnoš Hemr ale tentokrát nezaváhal a začal Honzu pronásledovat až do předsálí zámku kde ho dostihl. Honza užuž bral za kliku do sálu, když mu zbrojnoš podtrhl zezadu nohy, takže zůstal viset ve vzduchu a rukama se držel kliky. Všechno ovšem snímala jedna z kamer, takže král na druhé straně u monitorů nechápal co se to zase děje a otevřel dveře do předsálí. Tím uvolnil napětí mezi Honzou a zbrojnošem a oba se zřítili na vyšisovaný koberec. „Zastavte svatební hostinu!“ volal Honza. „Já jsem zabil draka, ne nějaký podělaný kočí!“ „Ten tlustŮch mi neukázal ani doklady,“ stěžoval si zbrojnoš a snažil se srovnat helmu, kterou si pádem promáčkł. „Tenhle bordel se musí vysvětlit!“ rozhodl král, poslal zbrojnoše zpátky k bráně a vtáhl Honzu do sálu, kde u stolu seděla princezna Viktorka s kočím Stoklasou. Bylo tam ještě pár svatebních hostů, z těch významnějších to byl markýz de Sádlo, baron Gruber a hraběnka Stoličnaja. Sotva princezna Honzu spatřila, rozzářila se jako žárovka, kterou ovšem nevynalezl Lenin. „Tady ten řízek tvrdí, že on zabil draka,“ prohlásil král ke svatebčanům. Kočí zbledl jako děrná páska a začal křičet: „On kecá! Draka jsem zabil já, jeho hlavy jsou v loveckém salónku!“ „Ano, hlavy možná, ty trumpeto, ale jestlipak jsou v nich jazyky?“ opáčil Honza. Teď kočí zbledl ještě víc, úplně jako celý kotouč děrné pásky. „Přines hlavy!“ poručil král lokaji Kačabovi, takže tento nakvašeně praštil s čajovým servisem, aby mohl plnit jiný úkol. Rozložil přinesené hlavy hezky na svatebním stole, až se z té hnusné zelené barvy udělalo špatně dalšímu svatebnímu hostovi, panu Jáchymu Pakovi z Postoloprdele, takže ten vzápětí hodil šavli rovnou do ovocné mísy. „To se potom uklidí,“ řekl král soustředěný na jiný problém, „zatím jezte a pijte co

hrdlo ráčí. Dobrou chuť.” Honza vytáhl z kapsy dračí jazyk, ale bohužel jenom jeden, zbylé dva někde po cestě vytrousil. Jazyk se přesně hodil drakovi do tlamy. „Ej, škoda že nemáš všechny,” litoval král, „teď je to nerozhodně.” Král si teď musel všechno dobře promyslet. Rozvalil se proto na trůně jako důchodkyně s nákupními taškami na lavičce u konečné stanice MHD, která tříská holí do dveří řidičovi autobusu, nedopřeje mu plánovanou přestávku a chce si sednout dovnitř. Nakonec krále napadla úplná hovadina: „Koupíme v hračkářství dva nafukovací draky a kočí s Honzou do nich budou píchat vidličkami, komu dřív splaskne...” ale to už mezitím pricezna Viktorka v přítomnosti Honzy ztratila všechn strach z kočího a začala křičet jak to všechno doopravdy bylo. Kočí, který už byl trochu v pohodě z toho, že Honza ještě nevyhrál, teď zbledl ještě víc, úplně jako celá krabice děrné pásy. A vzápětí se usvědčil sám, protože zařval na princeznu: „Ty mrcho, já tě zabiju!” Popadl na stole kuchyňský nůž, napřáhl k ráně, ale Honza čekal že to princezně nedaruje a byl ve střehu. Teď mohl i ukázat, jak je na svoji váhu mrštný. Jediným skokem skočil na stůl, šlápl do poblité mísy, svižně se odrazil, přeskočil pleš barona Grubera a chytil kočímu ruku s nožem. Pak mu ji perfektně zkroutil a to tak šikovně, že kočí se propíchl sám. „Tak,” povídá Honza, „zlo bylo potrestáno jako Pepíček, který řekl spolužákovi že je ještě větší blbec než pan učitel, a dobro zvítězilo.” Král nechal odnést tělo kočího, aby ho mohl druhý den předhodit tygrům v ZOO ve Dvoře Králové nad Labem a pak se zamyslel: „Především mě nejvíc serou zbytečně vyhozené peníze za svatební hostinu.” „To nevadí, to se sní,” prohlásil markýz de Sádlo a začal si honem cpát pečené kuře do kapsy. „Všichni hosté ven!” rozčilil se král. „Já vám dám, vyžírkové! Jak je rok dlouhý, tak na brigádu do zámecké zahrady nikdo z vás nepřijede, ale jak je žrádlo zadarmo, tak jste tu všichni!” Král pak za všemi pečlivě zavřel dveře, oťrel kliku, kterou markrabě Kryštof Cucák z Pančáků upatlal od majonézy, a obrátil se k Honzovi: „Honzo, jak jsem říkal - seš moc chudej. Vzit si princeznu a případně být potom králem prostě nemůžeš. Vypíš se u nás ještě jednu noc, ráno ti dám ty svý rybářský pruty a ahoj.” „Nestojím o vaše klacky,” odsekl Honza, „dejte mi novou pec, nic víc nechci.”

V noci zase chytila princeznu nymfománie. Celý rok to tlumila tím, že v noci běhala do schodů, aby to ze sebe vyběhala, protože jediný chlap nablízku byl kočí Stoklasa a s tím teda souložit nehodlala. Ačkoliv - šuškal se mezi služebnictvem, že si občas vrzla s lokajem Kačabou. Ale tentokrát tu byl Honza a druhá šance. Když mu zase po 22. hodině vlezla princezna do komnaty, Honza s tím tentokrát počítal a už seděl na posteli. Hned vyskočil a mrskl s princeznou do postele. „No to je dost,” povídá princezna, „už jsem

myslela, že ti to doktor zakázal.” Za chvíli už jenom Honza volal: „Lež! Máš krátké nohy!” A konečně zúročil v praxi to, co se naučil u doktora Plzáka.

„To byla šichta jako kráva,” povídá Honza ráno u snídaně panu králi, „ta vaše Viktorka, to je sex-kulomet na druhou. Ještě, že nebudu králem. Bejt současně na trůně i v posteli, to by nešlo, já chci mít svůj klid na peci. Dejte mi tu pec a já jedu domů. A pokud můžu radit - princeznu dejte za ženu lokaji Kačabovi, beztak po ní furt čumí, jak jsem si ráčil všimnout. Kdykoliv jde kolem princezny, tak je nadržžený jak dělobuch.” Tak král řekl, že to všechno udělá, protože už chtěl mít Honzu z krku, dal mu nákladák, nechal mu tam naložit pec, kterou ovšem služebnictvo ukradlo babičce na Starém bělidle a popřál mu šťastnou cestu. Jen Honza odjel, řekl král: „To jsou věci v mém zámku. Ale já vám ukážu vy sexuální maniaci!” Lokaje Kačabu poslal za trest do kláštera, odkud ho posléze vyhodili, protože lákal jeptišky na sbírku motýlů, kterou prý měl v zákoutí za kapličkou. Princeznu Viktorku král nakopal do zadku a řekl jí, že když si chce užívat, tak musí zůstat svobodná. Tak Viktorka potom chodila na splav zpívat a lákala tam nezkušené mládence. Za pár týdnů už žádný z chlapců v okolí nebyl panic a kdekdo pokyvoval hlavou se slovy - to je síla!

Honza přivezl pec do rodné vesnice, zastavil před chalupou, vyběhla máma a Honza zvolal: „Tak už jsem tu zas! Kapesník už mám celý posmrkaný, ale pec jsem sehnal.” Když se ho máma zeptala, co v sousedním království zažil, Honza jenom mávl rukou: „Ale, to ani nestojí za řeč, trochu jsem souložil, jinak nic.” Tomu slovu máma nerozuměla, tak už se radši Honzy na nic neptala. Ten vzápětí zjistil, že s pecí neprojde dveřmi u chalupy; musel ji tedy postavit do zahrádky a druhý den začít kolem ní stavět novou chalupu. Ale šlo mu to velice pomalu, jednak mu někdo neustále kradl cihly a jednak mu tam pořád lezla kontrola kvůli stavebnímu povolení. Až konečně nadešel den D (D jako dostavěno), kdy Honza slavnostně otevřel novou chalupu a prohlásil: „Tak, a pokračujeme v tradici.” Lehl si na pec, ani ruce zprasené od malty si neumyl a usnul. Zdálo se mu o makových buchtách, které na něm loudil pohádkový dědek, Honza mu jednu po druhé cpal do krku, dědek se dusil a vyluzoval příšerné zvuky. „Jen papej, jsou v tom vitamíny,” chechtal se Honza a vlastním smíchem se probudil. „To má ta pohádka veselý konec,” liboval si, otočil se na druhý bok a jestli tam ta pec pod ním zase nepraskla, tak se tam válí dodnes.

JOSEF NOVÁK A 40 GANGSTERŮ

Bylo-nebylo: V jednom nejmenovaném městě bydlel občan Josef Novák. Dále tam bydleli: Antonín Dvořák, Václav Hudeček, Jiří Jirout, Zdeněk Stodůlka, Carmen Vyvoraná, ale to sem vlastně ani nepatří. Tak ten Josef Novák pracoval jako taxikář a povedlo se mu rozhasit taxametr tak, aby ukazoval 3 dukáty za jednu míli, takže peněz měl mít teoreticky dost. Jenomže - platil obrovské sumy za plyn, elektřinu a vodu. Když si napouštěl vanu, vyvařila se mu v kuchyni voda na čaj, v koupelně pak zapomněl zhasnout když to řešil, zkrátka jak se říká - ani karma není zdarma. Novákův soused Bohouš Bublifučík měl ve zvyku do všeho se plést jako vlněný svetr, navíc byl tak společensky přengažovaný, že na 1. máje pravidelně s družstevníky nosil transparent s nápisem AŤ ŽIJOU VŠECHNY KRÁVY. A tak začal radit Josefovi, aby se oženil a manželka že mu ten jeho chaotický přístup ke spotřebě energií už zorganizuje. „Ženským mozkiem?“ otázal se Josef a protáhl ksicht jako žvýkačku. Jak mu může radit člověk, který žije také sám jako Robinson Crusoe, co nedokázal s mořskou pannou vyřešit problém - kam! Ale Bohoušova slova mu nasadila brouka Pytlíka do hlavy. Nakonec se asi za 3 dny přece jenom seznámil. Dotyčná se jmenovala Kateřina Kabanosová a pracovala jako fotomodelka pro časopis KINGSPLAYBOY. Než ji Josef dostal k sobě domů, musel použít několik figlů, které slyšel od důchodců na lavičce. K seznámení došlo ve vinárně DENATURAKIA, kde Josef použil současně 3 triky: 1) schválně se zakuckal a poprskal Kateřině šaty; 2) nabídl jí zdarma odvoz svým taxikem, aby si u něj mohla šaty vyprat v jeho supernové japonské automatické pračce, která údajně zvládá i nádobí (i když toho 50 procent rozfláká); 3) jako bonus zkusil i trik se sbírkou motýlů, ale ve skutečnosti se z toho neobratnou konverzací vyklubala pouze sbírka prázdných pivních flašek. Kateřina Josefovo snažení nakonec ocenila jedinou větou: „Chlapče, jsi mi sympatický tím, jak ti z úst leze pěkná snůška hovadin.“

Když Josef odemkl dveře u bytu a vešel s Kateřinou do předsíně, povídá: „Je tu trochu bordel, ale stačí udělat jeden sedmimílový krok a překročit všechny ty jarní, letní a zimní boty směrem vpravo ke koupelně a tam ještě flašky od piva co tam stojí jako řada dobrovolných hasičů přímo na prahu. Já si je tam dávám, abych poznal kdy je mám vrátit. A to je tehdy, když už se přes ně nedostanu do koupelny.“ „Ale máš to tu malý,“ povídá Kateřina „třeba tahle skříň se sem vůbec nehodí.“ „To není skříň, to je obývací,“ opáčil Josef. Kateřina překročila řadu lahví a z koupelny na Josefa volala: „Chci se vykoupat, mám to víno všude po sobě, jestli mě budeš šmírovat, přetáhnu

tě podprsenkou přes obličej tak, že tam budeš mít jizvu jak ten exot z Angelikey.” Josef mávl rukou a šel hledat něco k jídlu. Byl to praktický člověk - všechny věci měly u něho v bytě své přesné místo. Takže nebylo překvapení, když vytáhl pšeničnožitný chléb přímo z automatické pračky. Než stačil objevit máslo, které měl v pouzdře spolu s holicím strojkem, ozvala se z koupelny Kateřina: „Ručník! Podej mi ručník!” Josef plácl otráveně bochník zpátky do pračky, sáhl do kredence a vytáhl ručník zpoza sloupů talířů. Otevřel dveře do koupelny v naději že něco uvidí, ale Kateřinu zakrývala pěna do koupele, kterou měl Josef ukrytou v posmrkaných kapesnících. „Na, vem si ten hadr!” hulákal na Kateřinu, „najdu ti zatím pyžamo po dědovi.” Josef hodil nakvašeně Kateřině ručník rovnou na hlavu a šel hledat to pyžamo. V rozčilení našel jenom cukr v mrazáku, ponožky pod stolem a přesnídávku v roletě. „Tak co je s tím pyžamem, je mi zima!” ječela Kateřina, ztratila trpělivost a vřítla se do kuchyně bez ručníku. Josef se tam právě mazlil s chlebem, načež vyvalil kukadla, protože tohle pokoukání měl naposledy před 35 dny ve svém taxíku, kdy ukecal zákaznici, která neměla na zaplacení. „Už se mi rozsvítilo!” volal vítězně, zase plácl chleba do útrobu pračky a šel vytáhnout pyžamo ze šuplíku psacího stolu. Kateřina se nasoukala do pyžama, které jí ale bylo poněkud velké, takže vypadala spíš jako větrný rukáv na mezinárodním letišti než jako fotomodelka. „A teď bych si vyprala ty polité šaty,” požádala Josefa. „Pračka nefunguje, nevydržela úder chleba,” zabručel Josef a chtěl podat Kateřině prací prášek na ruční vyprání, který měl uložený v deštníku. Pohled na dědovo pyžamo ho ale tak vzrušil, že prášek musel počkat jako francouzský horolezec co se potřeboval vyčůrat pod vrcholem a musel také asi 3 minuty čekat, neboť tam právě chcali Italové. Josef sklátil Kateřinu na gauč, kde jí z pyžama urval všechny knoflíky. Kateřinu tento sex, který nebyl plánovaný jako turecké národní hospodářství, dostal do varu a tak si to oba krásně rozdali na gauči. „Já ti ukážu!” křičel Josef, „Na střední škole mi spolužačky přezdívaly PENISOVÁ RAKETA!” Jenom to chtělo trochu ohleduplnosti, neboť Josef měl na kraji gauče sbírku kaktusů.

Po souložích Josef obhlédl škody a zjistil, že je potřeba kromě přišití urvaných knoflíků také zčásti obnovit kaktusový koutek. Té noci si holt i kaktusy zapíchaly. „To jsem už dlouho nezažila,” funěla Kateřina jako astmatička, „možná předečvirím v práci.” „No ty seš fakt vtipná, a proto budeš dneska spát na gauči,” rozhodl Josef a shodil dolů s postele psací stroj, aby měl pohodlí na spaní. „A hlavně dej pozor, kdybys cestovala v noci na záchod, ať mi nerozkopeš hrnce,” poznamenal ještě a šel se do ložnice rozvalit přes manželské postele napříč. Za chvíli už spal jako noční hlídač. Kateřina si odskočila do koupelny a snažila se ještě vyprat ty své polité šaty. Nevěděla sice,